

Arrest

nr. 301 171 van 6 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2023.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 21 december 2023 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 4 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 3 juni 2022.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 19 juli 2023. Verzoeker werd daarbij bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en zijn advocaat was aanwezig.

1.3. Op 22 augustus 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. Z. (° [...]2001), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent soennitische moslim. U woonde van uw geboorte tot vijf jaar voor uw vertrek in dorp Kharoti, district Chahar Dara, provincie Kunduz, samen met uw ouders, broer en zus. U ging tot het derde jaar lager onderwijs naar school en was sinds tien jaar werkzaam als constructiemedewerker voor overheidsprojecten, zoals voor de veiligheidsdienst of voor universiteiten in onder meer Badachsjan.

Sinds 2016 à 2017 werkte uw vader H. K. als procureur in Badachsjan, waarna hij transfereerde naar Kunduz. De dorpelingen M. N. en Q. A. lieten hun ongenoegen blijken over dit werk, bedreigden uw vader en zeiden hem dat hij hiermee moest stoppen.

Vijf jaar geleden verhuisde uw gezin naar de Kabul Bandar wijk in Kunduz toen de veiligheidssituatie in Chahar Dara achteruitging en overheidsmedewerkers hier in de ongenade van de taliban vielen.

Twee tot drie dagen na de machtsovername was u bij uw neef O. G. M. in Artchin toen de taliban uw vader aan een winkel op 10 minuten wandelafstand van uw huis ontvoerden. Uw moeder belde u op en vertelde u dit nieuws. Ze gebood u niet meer naar huis te komen en bij uw neef te blijven. Diezelfde avond vertrok u uit Afghanistan nadat uw neef de reis voor u had geregeld. Uw familie daarentegen verhuisde na de ontvoering van uw vader naar het huis van uw neef.

U verliet Afghanistan rond augustus 2021, was hierna tien maanden onderweg en kwam op 02/06/2022 aan in België. De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, kopies van vier certificaten van opleidingen van uw vader, een kopie van de informatiepagina's in zijn paspoort, een kopie van zijn arbeidskaart en enkele foto's van uw vader zijn werkzaamheden, net als een video van een nieuwsbericht waarop uw vader een veld met poppies vernielt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het CGVS acht uw relaas en de daaruit volgende persoonlijke vrees immers als ongeloofwaardig door onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van het werk van uw vader als procureur en uw werk in de bouw van overheidsgebouwen. Het CGVS meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Vooreerst kon u de familieband met uw vader niet aannemelijk maken, vertoonde u een opmerkelijk gebrek aan kennis omtrent het werk van uw vader en hadden zijn documenten een beperkte bewijswaarde gezien hun aard van kopie en uw opmerkelijk vage verklaringen.

Het CGVS stelt ten eerste vast dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze persoon uw vader betreft, aangezien u geen foto's van jullie samen of van uw vader in familiecontext voorlegde en uw verklaringen over zijn werk als procureur erg weinig specificiteit vertoonden, hoewel u toen oud genoeg was om deze werkperiode bewust mee te maken.

U kwam niet verder dan aangeven wat zijn salaris was, wanneer hij verlof had en dat hij actief was in de strijd tegen het drugsmilieu in Afghanistan. U kon geen enkel verhaal vertellen dat uw vader zou hebben verteld, u kende geen enkele van zijn collega's of zijn bazen, u wist niet hoe hij zijn loon overhandigd kreeg en wist niet onder welk ministerie deze job viel (CGVS, p. 15-16). U kon tevens slechts enkel erg beknopt aangeven dat hij poppies vernielde en hij hiervoor op de televisie kwam en u kwam niet verder dan verklaren dat hij dit deed omdat 'die dingen niet goed zijn te laten groeien' en 'de taliban het toen misschien gebruikten', wat steeds erg vanzelfsprekende antwoorden zijn die weinig specifieke informatie geven (CGVS, p. 11). Aangezien het werk van uw vader de kern van uw asielrelaas behelst, is het opmerkelijk dat u geen verdere informatie probeerde te verkrijgen over dit werk of hier nadien geen navraag over deed bij uw achtergebleven familieleden.

Ook over zijn werkdocumenten die u voorlegde, kon u geen bijkomende informatie verschaffen. U kon geen enkele informatie geven over de certificaten van de opleidingen die uw vader heeft gevolgd of over de personen die op zijn foto's stonden (CGVS, p. 10). U verklaarde dat u de certificaten nooit met anderen heeft proberen vertalen (CGVS, p. 9), wat opmerkelijk is aangezien dit om een essentieel deel van uw asielmotiveert gaat. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat het bij al uw documenten enkel om kopies gaat, wat hun bewijswaarde relatief maakt. Gelet op de veelvoorkomende corruptie en manipuleerbaarheid van Afgaanse documenten, hebben neergelegde documenten enkel een ondersteunende werking, en indien ze niet worden gecomplementeerd met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen van de verzoeker, hetgeen in casu niet het geval is, verliezen ze veel van hun bewijswaarde.

Samengevat kon u het werk van uw vader door vage verklaringen over zijn werkzaamheden en over zijn documenten allesbehalve aannemelijk maken. Hiermee stuikt uw relaas, dat gestoeld is op zijn werk, reeds ineen.

Daarnaast legde u over de bedreigingen die uw vader zou hebben gekregen en over zijn ontvoering opmerkelijk vage, inconsistente en onlogische verklaringen af.

Ten eerste kon u geen concrete informatie bieden over de bedreigingen die uw vader zou hebben gekregen de jaren voor zijn ontvoering. U wist niet welke soort bedreigingen het waren en vroeg dit nooit na bij uw familie of bij uw vader die toen maandelijks naar huis kwam (CGVS, p. 13, 17-18). U gaf enkel aan dat de bedreigingen afkomstig waren van de dorpelingen M. N. en Q. A. maar dit bleef bij een blote bewering aangezien u geen enkele bijkomende informatie kon bieden over de vorm van deze bedreigingen (CGVS, p. 18).

Ten tweede legde u over de ontvoering van uw vader doorheen de procedure inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader uit huis werd ontvoerd en de taliban op dat moment bij uw moeder naar u vroegen (DVZ vragenlijst 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u daarentegen aan dat uw vader bij een winkel op 10 minuten wandelafstand werd ontvoerd en de winkelleienaar sprak van twee talibs met bedekte gezichten op motorfietsen (CGVS, p. 19). Een zo geheel verschillende weergave van deze ingrijpende gebeurtenis doet af aan de geloofwaardigheid ervan. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u louter dat u dit niet zo verteld had en dat dit misschien een fout van de vertaler was, waarop u uw tweede versie van het verhaal herhaalde (CGVS, p. 20). Deze lauwe uitleg kan echter niet verklaren dat zulke grove inconsistentie in dat interview is binnengeslopen.

Ten derde is het weinig logisch dat uw familie na deze ontvoering geen pogingen ondernam om uw vader terug te vinden gezien de centrale positie van uw vader in het gezin (CGVS, p. 20). Dat u bovendien na dit nieuws van uw moeder - dat overigens erg beknopt was gebleven - meteen besloot te vertrekken zonder dat jullie nagingen wat er precies gebeurd was of uw vader probeerden terug te vinden, is weinig aannemelijk (CGVS, p. 19).

*Met deze verklaringen stuikt ook uw bewering dat uw vader bedreigd en ontvoerd zou zijn geweest ineen. Het CGVS wijst er hier op dat, zelfs indien het werk van uw vader als procureur was aangenomen, dit an Sich niet voldoende is om in uw hoofde een nood tot internationale bescherming vast te stellen. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022** https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA cor Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July*

31 October 2022.pdf en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt inderdaad dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde hieromtrent aan dat uw vader werd bedreigd, maar er kan zoals gezegd geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover doordat ze erg aan de oppervlakte bleven. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over zijn bedreigingen toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevond niet aan.

Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is daarenboven onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Hier kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie.

Bijgevolg moet u, zelfs indien het werk van uw vader wordt aangenomen, nog steeds aantonen dat u **persoonlijke vervolging** vreest. Hierin bent u niet geslaagd door **inconsistente en vage verklaringen**.

U verklaarde immers eerst meermaals bij het CGVS dat de taliban nooit contact hebben proberen opnemen met u en dat u nooit persoonlijk bedreigd bent geweest door hen (CGVS, p. 14, 19, 20). Toen u later in het gehoor werd geconfronteerd met het feit dat u bij het DVZ er gewag van had gemaakt dat de taliban bij uw moeder thuis naar u hadden gevraagd, voegde u plots dit huisbezoek toch toe aan uw relaas bij het CGVS (CGVS, p. 20), waar u hier voordien niets over had gezegd. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van dit bezoek en de vraag naar u. Dat u over dit bezoek voorts niets anders kon zeggen behalve dat ze naar u vroegen, doet deze bewering verder teniet (CGVS, p. 21). U gaf aan dat het de dorpelingen uit Kharoti waren die langskwamen, wat weinig waarschijnlijk is aangezien uw familie naar Kunduz was verhuisd (CGVS, p. 15). Dat de taliban tot slot na uw vertrek nooit meer zijn langsgeweest en uw familie geen problemen meer heeft gekend, is weinig aannemelijk gezien de ernst van de bedreigingen en van de ontvoering van uw vader voordien (CGVS, p. 8, 20-21).

Met deze vaststellingen storten ook de tweede en de derde pijler van uw asielrelaas, namelijk de bedreigingen aan het adres van uw vader en uw persoonlijke bedreigingen, volledig ineen.

Ter volledigheid stelt het CGVS vast dat u **geen bedreigingen heeft aangehaald** die verband houden met uw **werk in de constructie van overheidsgebouwen**. U legde vooreerst geen documenten van uw werk voor, waardoor u niet concreet heeft aangetoond hoe de contracten van uw bedrijf met de overheid geregeld werden (CGVS, p. 11). Daarnaast gaf u aan dat enkele collega's problemen met de taliban hadden door dit werk (CGVS, p. 6). Hierop doorgevraagd, kon u geen concrete voorbeelden geven waardoor deze bedreigingen louter bij blote beweringen bleven (CGVS, p. 17-18). In dezelfde trant kon u over de bedreigingen die overheidsactoren in uw dorp zouden hebben gekregen geen voorbeelden aanhalen die aanhaakten op uw situatie (CGVS, p. 15) en gaf u zelf steeds aan hier nooit mee in aanraking te zijn gekomen.

De door u voorgelegde **documenten** kunnen de aangehaalde argumenten niet weerleggen. Uw taskara bevestigt immers louter uw identiteit, die niet ter discussie staat. De kopies van de taskara en de bladzijden uit het internationaal paspoort van uw vader wijzen op het mogelijk bestaan van deze persoon, maar tonen gezien de aard van kopie en uw beperkte verklaringen over zijn werkzaamheden en zijn persoon jullie familieband niet aan. Wat betreft de werkdocumenten van uw vader en de foto's tijdens zijn werkzaamheden dient zoals vermeld te worden vastgesteld dat deze onvoldoende werden aangevuld met coherente verklaringen en de opleidingscertificaten, zijn arbeidskaart enkel kopies betreffen, wat hun bewijskracht tevens naar beneden haalt. De video van het nieuwsbericht van uw vader waarin hij velden met poppies vernielt, toont tot slot evenmin aan dat de persoon op de video uw vader is, noch aan wat zijn job precies inhield, laat staan of hij hier ooit bedreigingen door heeft gekregen.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report

Afghanistan Security situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar.

ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en 5 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de*

subsidiare bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op **intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiare bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting - of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments) en **de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021.

Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan en de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; de artikelen 48 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht die is vastgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen van de zorgvuldigheidsplicht, “*het algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht*”. Na een theoretische uiteenzetting over het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht gaat verzoeker in op de toekenning van de vluchtelingenstatus. Hij stelt vervolging door de taliban te vrezen wegens persoonlijke problemen met hen en het behoren tot de sociale groep van verwesterde Afghanen en zijn toegeschreven politieke en religieuze overtuiging.

Wat betreft de waarachtigheid van de verwantschap tussen verzoeker en zijn vader betoogt verzoeker dat het geheel van documenten dat hij heeft ingediend, waaronder zijn taskara, een kopie van de taskara van zijn vader en vier attesten van de opleiding van zijn vader, een solide en voldoende basis vormt om op overtuigende wijze deze verwantschap vast te stellen. Hij stelt dat zijn taskara een officieel identiteitsdocument is, uitgegeven door bevoegde autoriteiten, waarin zijn wettelijke bestaan als individu wordt bevestigd en dat cruciale en essentiële elementen om zijn identiteit vast te stellen, bevat. De kopie van zijn vader is even belangrijk omdat deze diens identiteit bevestigt en dat dit versterkt de geloofwaardigheid van zijn claim van verwantschap. Bovendien bevatten de vier attesten van de opleiding van zijn vader informatie over zijn vader, zoals zijn volledige naam, beroep en soms geboortedatum en vormen zij aanvullend bewijs van hun verwantschap, meent verzoeker. Hij merkt nog op dat deze documenten elk afzonderlijk hun waarde hebben als bewijs van verwantschap maar hun

convergentie versterkt aanzienlijk het argument dat verzoeker daadwerkelijk de zoon is van de desbetreffende vader.

Inzake de professionele activiteit van zijn vader betoogt verzoeker dat hij aanzienlijke informatie hierover heeft verstrekt door te antwoorden op de gestelde vragen, wat aantoonde dat hij hierover gedetailleerde informatie heeft. Hij verklaarde dat zijn vader een salaris van 31.000 eenheden ontving, wat de financiële aard van zijn werk aangaf en dat hij omringd was door vier collega's en dat hij drie bodyguards had, wat suggereert dat hij een verantwoordelijke positie bekleedde. Zijn vader werkte samen met soldaten op het veld om personen die betrokken waren bij druggerelateerde activiteiten te arresteren en hen voor te leiden bij andere mensen bij de rechtbank die hoger in rang waren dan zij. Verzoeker legde ook uit dat zijn vader te maken had met criminelen die betrokken waren bij verschillende illegale activiteiten, zoals ontvoeringen en drugshandel en dat hij met hen over deze zaken sprak voor hij ze doorverwees naar hogere gerechtelijke instanties. Wat de vraag betreft of hij verhalen had gehoord over het werk van zijn vader, wijst verzoeker erop dat hij antwoordde dat hij hierover voornamelijk met zijn moeder sprak, die deze informatie vervolgens aan de familie doorgaf. Verzoeker verklaarde ook dat zijn vader zijn salaris ontving op een bankrekening bij de Kabulbank en besluit dat de antwoorden van verzoeker gedetailleerde informatie bieden over het werk van zijn vader, inclusief zijn verantwoordelijkheden, salaris, collega's en professionele activiteiten. Dit vormt een sterke aanwijzing dat verzoeker een aanzienlijke kennis heeft van het werk van zijn vader en versterkt ook de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag (notities PO, p. 15-16).

Wat betreft het gebrek aan informatie verstrekt door verzoeker over de bedreigingen waaraan zijn vader werd blootgesteld voor zijn ontvoering, betoogt hij dat hij duidelijk voldoende informatie heeft verstrekt zoals blijkt uit zijn gedetailleerde antwoorden op de gestelde vragen. Deze antwoorden bieden een samenhangend beeld van de omstandigheden rond de bedreigingen waarmee zijn vader te maken had, volgens verzoeker. Hij wijst erop dat hij heeft aangegeven dat de bedreigingen werden geuit tegen zijn vader vanwege zijn hoge positie en dat deze bedreigingen zich niet tot hemzelf hadden uitgebreid, dat hij M.A. en Q.A. als personen die verantwoordelijk waren voor de bedreigingen heeft genomen en dat hun aanwezigheid verband hield met destructieve activiteiten van het land. Verzoeker stelt vervolgens dat hij heeft uitgelegd dat hij niet op de hoogte was van de specifieke details van de bedreigingen tegen zijn vader omdat zijn vader hierover niet met hem sprak om hem niet ongerust te maken. Zijn vader koos ervoor hem te beschermen omdat hij toen minderjarig was. Hij benadrukte wel dat zijn vader deze bedreigingen met zijn moeder besprak wat aangeeft dat er wel degelijk gesprekken over dit onderwerp in de familie hebben plaatsgevonden. Hij besluit dat de gedetailleerde en samenhangende antwoorden op de gestelde vragen voldoende informatie om zijn verklaringen over de bedreigingen waarmee zijn vader werd geconfronteerd te ondersteunen, wat bijdraagt aan het vaststellen van de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Over de ontvoering van zijn vader betoogt verzoeker dat het belangrijk is te erkennen dat verzoeker essentiële informatie heeft verstrekt met betrekking tot de ontvoering van zijn vader, met name dat de ontvoering plaatsvond op slechts 10 minuten van huis. Het is begrijpelijk dat hij tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) mogelijk onvolledige informatie heeft gegeven aangezien het interview bij de DVZ doorgaans kort is en slechts vijftien minuten duurt zodat het moeilijk kan zijn voor de verzoeker om alle relevante details en context van zijn verhaal uitvoerig te verstrekken. Vanwege de tijdsbeperkingen heeft verzoeker de gebeurtenissen beknopt uitgelegd en het is van essentieel belang op te merken dat hij tijdens zijn latere interview bij het CGVS de gelegenheid heeft gehad om meer diepgaande informatie te verstrekken en de details van zijn verhaal te verduidelijken.

Met betrekking tot de bewijskracht van de ingediende documenten stelt verzoeker dat het CGVS de gewoonte heeft alle documenten uit Afghanistan te weigeren, met als argument dat er vanwege de corruptie en handel in valse documenten in Afghanistan geen waarde aan kan worden gehecht. Verzoeker citeert vervolgens uit twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat het CGVS, die geen middelen aanvoert om het document niet te weerhouden, deze stukken als begin van bewijs aan te nemen. Hij meent ook dat documenten niet enkel ter staving van de door het CGVS geloofwaardig aanzijnde verklaringen. Verzoeker wijst erop dat de originelen van de twee dreigbrieven werden overgelegd alsook de enveloppe waarin de documenten werden overgebracht en afgezien van de hierboven besproken algemene overwegingen en elementen betreffende de inhoud van deze brieven, wordt geen concrete kritiek geleverd op deze brieven die nochtans essentieel zijn en centraal staan in het verhaal van de verzoeker. Verzoeker wijst er ook op dat de dossierbehandelaar verzoeker niet heeft geconfronteerd met het feit dat deze documenten uitsluitend op basis van algemene informatie en zonder een concrete en individuele analyse van elk van deze documenten zouden worden afgewezen. Verzoeker meent dat deze documenten ten minste als een begin van bewijs moeten worden beschouwd en dat de commissaris-generaal bijgevolge geen grondig en gedetailleerd onderzoek heeft gevoerd.

Aangaande zijn individuele situatie stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet voldoende rekening houdt met het feit dat verzoeker zijn hele leven in een klein dorp heeft geleefd (notities PO, p. 6), dat hij slechts naar de derde klas ging (notities PO, p. 5) en niet kan lezen of schrijven (notities PO, p. 9), dat hij jong was op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan (hij was 16-17 jaar oud volgens hem en 17-19 jaar oud volgens de Belgische Staat) en zijn familie woont nog steeds in hetzelfde dorp (notities PO, p. 8) en ze hebben veel problemen vanwege de taliban (notities PO, p. 16). In het licht van dit profiel kon niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas worden verwacht als van iemand die beter opgeleid en serener was. De beoordeling van het CGVS is te streng volgens verzoeker en richt zijn betoog op de geloofwaardigheid van de problemen die hij met de taliban heeft gekregen. Het CGVS heeft een veel te strenge en subjectieve beoordeling gemaakt door strenge eisen te stellen zonder rekening te houden met verzoekers bijzonder kwetsbare profiel. Verzoeker houdt vervolgens een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees in verband met verwestering. Verzoeker vreest als verwesterd beschouwd kunnen worden omdat hij Afghanistan reeds meer dan twee jaar heeft verlaten. Hij wijst op de waardevolle inzichten die het Nansen-verslag van oktober 2021 in dit verband kunnen bieden en op het feit dat vervolging in de zin van de VN-Vluchtelingenconventie toekomstgericht beoordeeld moet worden. Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien: *“he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable...”*. Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen een samenloop zijn van verschillende elementen. Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken.

Vervolgens gaat verzoeker in op de daden van vervolging die hij wegens zijn verwestering zou ondergaan. Hij betoogt: *“Daden van vervolging tegen verzoeker kunnen uitgaan van verschillende actoren. Ten eerste loopt verzoeker bij terugkeer uit het Westen het risico slachtoffer te worden van daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege Anti-Government Elements (AGE's) (artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c) Vw.). Hij loopt immers het risico bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door AGEs op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of 'vreemdeling' of spion geworden is. Deze daden van vervolging houden potentieel schendingen in van het fundamentele recht op leven en verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling zoals neergelegd in artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (artikel 48/3, §2, a) Vw.). Zo erkennen de UNHCR guidelines terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging. Het EASO-rapport “Afghan nationals perceived as 'Westernised' [van 2 september 2020] verwijst naar een tussenkomst van Friederike Stahlmann, een sociale wetenschapper en een Afghaans experte uit Duitsland, die verklaarde in een advies voor een Duitse rechtbank dat: (...).”* Verzoeker vervolgt door te stellen dat verschillende rapporten wijzen op een verhoogd risico op vervolging door de taliban omwille van verwestering. De rapporten die verzoeker aanhaalt in dit kader zijn: het Danish Refugee Council rapport: *“Tilbagevendene til Afghanistan”* van oktober 2017 (internetlink), het EASO rapport: *“Afghan nationals perceived as 'Westernised'”* van 2 september 2020 (internetlink), Stahlmann, F., Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen van 2019 (internetlink), Refugee Support Network rapport: *“After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan”* van april 2016 (internetlink), het Asylus rapport: *“Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul”* van augustus 2017 (internetlink), N. MAJIDI, *“Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home”* van 16 november 2016 (internetlink), het UN Security Council rapport *“Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan”* van 5 oktober 2016 (internetlink), C. GLADWELL, *“No longer a child: from the UK to Afghanistan”*, Forced Migration Review 2013, (62) 63. Voorts betoogt verzoeker dat de daden van geweld ook vanuit de gemeenschap kunnen komen. Dit staft hij door voorbeelden uit eerder aangehaalde rapporten, het Mixed Migration Center rapport: *“Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees”* van januari 2019 (internetlink) en het EASO COI rapport: *“Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms”* van December 2017 (internetlink).

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de vervolgingsgronden en argumenteert als volgt: *“Ten eerste tonen verschillende bronnen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de Taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Er wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens*

artikel 48/3, § 5 Vw. volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging.” Hierbij verwijst verzoeker naar eerder aangehaalde rapporten, het Save the Children rapport: *“From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees”* van 2018 en B. ROGGIO, *“Taliban denounces ‘deviant beliefs,’ including ‘satanic western and disbelieving ideologies’”* van 10 juni 2020. Verzoeker haalt in dit kader ook meerdere arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan en bespreekt deze. Verzoeker stelt ook dat verwestering een gegeven is dat per definitie voorkomt na het vertrek en dus is een toekomstgerichte en enigszins speculatieve beoordeling vereist. Met betrekking tot het behoren tot een bepaalde sociale groep, betoogt verzoeker als volgt: *“Ten tweede is de groep van jonge ‘verwesterde’ Afghanen op zich een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging, zowel door de Taliban als door de Afghaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, §4, d) Vw.)”*. Daarbij geeft hij een theoretische uiteenzetting van wat een sociale groep in de vluchtelingenrechtelijke zin is en betoogt hij dat verwesterde Afghanen en Afghanen die gepercipieerd worden als verwesterd zulke groep vormen. Dit staft hij aan de hand van het eerder aangehaalde rapport Asylos Afghanistan COI Repository, 1-29 september 2021 van 23 september 2021 (internetlink). Verder betoogt hij dat het behoren tot de sociale groep van verwesterden kan leiden tot vervolging binnen de Afghaanse gemeenschap. Hiervoor put hij uit L. SCHUSTER en N. MAJIDI, *“What happens postdeportation? The experience of deported Afghans”*, Migration Studies 2013, (1) 11, L. SCHUSTER en N. MAJIDI, *“Deportation Stigma and Re-migration”*, Journal of Ethnic and Migration Studies 2015, (635) 635- 636. 635-652, het Nansen rapport, *“Nood aan bescherming voor Afghaanse verwesterde vrouw”* van 2020 (internetlink), E. BOWERMAN, *“Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans”*, Forced Migration Review, 2017, (78) 79. Verzoeker gaat verder door te stellen: *“Doordat jonge ‘verwesterde’ Afghanen bij terugkeer worden gezien als ‘besmet’ en als een mislukking, lopen zij het risico slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap. Indien men zich zou afvragen of Afghanen vervolging zouden kunnen vermijden door zich eenvoudig aan deze regels te houden, of met andere woorden “het spel mee te spelen”, zou een dergelijke eis in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden.”* Hierbij citeert hij uit het Refugee Law Initiative rapport: *“The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan”* (internetlink), de EASO *“Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note”* van December 2020 (internetlink) en het EASO *“Country of Origin Information Report”*, van januari 2022 (internetlink). Vervolgens citeert verzoeker een passage uit het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat deze redenering *in casu* dient toegepast te worden. Hij betoogt dat hij duidelijk verwesterd is, dat hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt en zich casual kleedt, geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt en een westerse stijl heet. Verzoeker stelt alle religies in België te respecteren en samen te leven met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht. Hij is volledig geïntegreerd in de westerse cultuur, wat problematisch zal zijn als hij terugkeert en hij heeft een openbaar Facebook profiel en zou zo gevonden kunnen worden (notities PO, p. 10). Bovendien heeft de dossierbehandelaar hier geen verdere vragen over gesteld. Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft heeft verzoeker in de loop van de twee jaar dat hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores. Hij betoogt vervolgens dat hij uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Baghlan komt en dat de landeninformatie van de commissaris-generaal talrijke lekken en burgerslachtoffers vermeldt over deze regio. Er zijn verschillende Afghaanse groepen aanwezig in Baghlan, dat zwaar is getroffen door het conflict, hij is al twee jaar in Europa en zijn gedrag en waarden zijn aanzienlijk veranderd en er is bovendien het risico dat hij onder aandacht van de Taliban zal komen aangezien hij lang genoeg uit het land is om te verwestersen en hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen. Verzoeker meent dat de cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden tot een erkenning in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet leiden en dat indien de Raad van oordeel is dat de vrees voor vervolging niet voldoende is aangetoond, de beslissing moet vernietigd worden om verzoekers verwestering en bijzondere situatie te onderzoeken, wat tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet gebeurd is.

Vervolgens gaat verzoeker in op de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hij citeert eerst artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en het arrest *Diakité* van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Vervolgens lijst hij de verslagen op waar verwerende partij zich op heeft gebaseerd en stelt dat deze slechts gedeeltelijk of verkeerd zijn gelezen. Hij wijst erop dat de nationaliteit en de regio van herkomst van verzoeker niet wordt in twijfel getrokken door het CGVS en meent dat de commissaris-generaal een gedeeltelijke of verkeerde lezing heeft gemaakt van de beschikbare informatie.

Verzoeker bespreekt de door het CGVS gebruikte informatie en betoogt dat het mogelijk is dat deze niet voldoende accuraat is en dat de geraadpleegde bronnen zelf aangeven dat de weergegeven cijfers

slechts schattingen zijn en dat de VN Hoge Commissaris erop heeft gewezen dat journalisten en media specifiek gevisieerd worden. Verzoeker wijst er verder op dat bronnen in Afghanistan gecensureerd worden. Verzoeker betoogt dat de beschikbare informatie te fragmentarisch is en het niet redelijk is te spreken van een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Hij citeert uit het Nansen Rapport “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afghaanse dossiers*” van 23 juni 2022 en stelt dat deze organisatie concludeerde dat de UNHCR Note van februari 2022 een significante bewijswaarde heeft, zwaarder dan de richtlijnen van het Europese Asielagentschap. Hij meent dan ook dat er minstens aanleiding is om hem subsidiaire bescherming te verlenen op deze grond.

Tenslotte gaat verzoeker in op de socio-economische situatie. Hij stelt ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet te vrezen vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Verzoeker wijst erop dat voor de Taliban machtsovername Afghanistan zich al in een zeer precare economische situatie bevond, veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19 pandemie en het gewapend conflict en dat deze situatie nog slechter is geworden. Hierbij haalt verzoeker persartikelen aan van La Libre en VRT nws. Vervolgens stelt hij dat de verergering van de toestand in Afghanistan te wijten is aan de Taliban. Verzoeker verwijst hierbij naar het EASO rapport “*Afghanistan Country focus - Country of Origin Information Report*” van januari 2022 (internetlink), persartikelen van La Libre, RTBF, France TV info, persberichten van UNHCR en de VN en het UK Home Office rapport, “*Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban*” van februari 2022. Verder verwijst verzoeker naar een passage uit de Nansen note: “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afghaanse dossiers*” van 23 juni 2022 (internetlink) waar gesteld wordt dat het CGVS niet genoeg onderzoek heeft gevoerd naar de socio-economische situatie in Afghanistan. Ook wijst verzoeker erop dat indien hij op grond van het voorgaande niet valt onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming, de nodige maatregelen genomen moeten worden om een schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden.

Verzoeker vraagt de Raad in hoofdorde, hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de aanstelling BJB toe aan het verzoekschrift alsook een inventaris van de in het verzoekschrift geciteerde bronnen.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 21 december 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA COI “*Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) EASO, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf; (6) EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (7) EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (8) EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (9) UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>; (10) COI Focus, “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van zijn beschermingsverzoek een kopie neer van zijn taskara (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). De identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker wordt niet betwist. Verzoeker verklaarde ook tot vijf jaar voor zijn vertrek met zijn ouders, broer en zus in het dorp Kharoti in het district Charar Dara in de provincie Kunduz te hebben gewoond en toen de veiligheidssituatie in Chahar Dara verslechterde en omdat overheidsmedewerkers gevisieerd werden door de taliban, naar de Kabul Bandar wijk in Kunduz te zijn verhuisd (notities PO, p. 4). Verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaatsen in Afghanistan worden evenmin betwist.

5.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban vanwege het beroep en activiteiten van zijn vader. Volgens zijn verklaringen was zijn vader voor de machtsovername een procureur sinds 2016 of 2017 en werkte hij eerst in Badachsjan en daarna in Kunduz. De dorpsbewoners M.N. en Q.A. bekritiseerden zijn vader omwille van zijn werk, bedreigden hem en zegden dat hij ermee moest ophouden. Steeds volgens zijn verklaringen werd zijn vader twee of drie dagen na de machtsovername aan een winkel op 10 minuten stappen van zijn huis ontvoerd. Verzoeker, die in de constructiesector werkte en op dat moment bij zijn neef was, werd door zijn moeder verwittigd.

Zij droeg hem op niet naar huis terug te keren en diezelfde avond vertrok verzoeker uit Afghanistan. Verzoeker legt om zijn verklaringen over de identiteit en het beroep van zijn vader en diens activiteiten een aantal documenten neer en een video.

Verzoeker verbindt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer aan de positie van zijn vader als procureur in Badachsjan en Kunduz. In de EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 worden rechters en openbare aanklagers die actief waren voor de machtsovername als een risicoprofiel omschreven en kan voor hen over het algemeen een gegronde vrees voor vervolging in aanmerking worden genomen op basis van het risico dat zij het slachtoffer kunnen worden van vergeldingacties. Met betrekking tot familieleden wordt gesteld dat zij ook een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, bijvoorbeeld in de context van zoekacties van de Taliban naar het familielid dat onder dit profiel valt (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", January 2023, p. 57-58).

Opdat een gegronde vrees voor vervolging op deze grond voor verzoeker zou kunnen aangenomen worden, dient verzoeker in de eerste plaats het profiel van zijn vader als procureur voor de machtsovername aannemelijk te maken. Daartoe dient het geheel van verzoekers verklaringen de door hem neergelegde documenten in het licht van de beschikbare landeninformatie beoordeeld te worden. In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat verzoeker de familieband met zijn vader niet aannemelijk maakt wegens zijn gebrek aan kennis over het werk van zijn vader en de beperkte bewijswaarde van de door verzoeker ter staving neergelegde documenten.

Verzoeker betwist deze analyse en argumenteert dat het geheel van de documenten die door verzoeker is neergelegd een voldoende basis zijn om op overtuigende wijze de verwantschapsband tussen verzoeker en zijn vader vast te stellen.

Verzoeker argumenteert ten eerste dat de taskara's van verzoeker en zijn vader onmiskenbaar bewijsvormen van zijn status als zoon omdat deze duidelijk zijn achternaam en "*mogelijk die van zijn vader vermeldt*". Hieruit blijkt minstens dat verzoeker blijkbaar zelf niet zeker weet of zijn eigen taskara de naam van zijn vader vermeldt. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat op de papieren taskara meestal niet expliciet een achternaam is vermeld, maar de voornamen van de vader en de grootvader, omdat er in Afghanistan geen traditie is van het gebruik van achternamen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 51, geciteerd in COI Focus, "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van 14 december 2023). Vaak worden papieren taskara's onvolledig ingevuld en bevatten zij in plaats van een geboortedatum vaak een schatting van de leeftijd van de houder op het ogenblik van de afgifte en door het ontbreken van veiligheidskenmerken is het volgens sommige bronnen vrijwel onmogelijk de echtheid te controleren (*idem*, p. 52). De betrouwbaarheid van papieren taskara's is dan ook beperkt en kunnen als dusdanig niet volstaan om een verwantschapsband tussen verzoeker en zijn vader aan te tonen. De Raad stelt verder vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat ook uit de andere documenten die zijn voorgelegd door verzoeker de verwantschapsband tussen verzoeker en de persoon waarvan hij beweert dat hij zijn vader is, niet als dusdanig kan worden afgeleid. De Raad wijst hieromtrent op het volgende.

De kopie van het paspoort van verzoekers vader vermeldt de naam K.H.. De familienaam die door verzoeker werd opgegeven bij de indiening van zijn verzoek, met name S., komt niet overeen met de deze van de persoon op het paspoort. Verzoeker verklaarde dat K. de naam van zijn dorp is en de achternaam van zijn vader en dat hij deze naam ook heeft gebruikt, maar verduidelijkt niet waar, wanneer of in welke context. Hij stelde tijdens het persoonlijk onderhoud dat de naam op zijn taskara S. is, de naam waaronder hij ook in België is geregistreerd en dat hij van deze naam houdt en dat dit ook de naam is die hij gebruikt op Facebook (notities PO, p. 3). Uit de kopie van het paspoort kan verder niets worden afgeleid wat betreft het beroep van de houder ervan. Wel stelt de Raad vast dat de houder van het voorgelegde paspoort geboren is in 1984, terwijl verzoeker verklaarde geboren te zijn in 2001, zodat de persoon op het paspoort zeventien jaar oud was toen verzoeker geboren werd.

Verzoeker legt ook een kopie neer van een document met als titel "*Attorney General Office – ID Card*" op naam van "*H. 'K'*". Het document vermeldt verder dat de houder ervan "*Prosecutor*" is en als datum 21 april 2018 en bevat een onscherpe foto van deze persoon. De naam op dit document komt overeen met de naam vermeld op het paspoort, maar hieruit kan om dezelfde redenen als hierboven uiteengezet evenmin een verwantschap met verzoeker worden afgeleid.

Verzoeker legt ook drie certificaten neer. Het certificaat van IDLO (International Development Law Organisation) vermeldt dat "*Judge H.*" met succes een voortgezette continue juridische opleiding heeft beëindigd in de provincie Kunduz van 12 augustus tot 8 oktober 2013. Deze naam stemt overeen met de voornaam vermeld op het door verzoeker neergelegde paspoort maar de naam K. wordt er niet op vermeld. Dit document bevat ook een eerder wazige foto van een persoon die weinig gelijkenis lijkt te vertonen met de foto op het paspoort.

De Raad merkt ook op dat verzoeker verklaarde dat zijn vader vanaf 2016 procureur was, terwijl uit dit certificaat blijkt dat de persoon aan wie het werd uitgereikt al rechter was in oktober 2013.

Het eerste certificaat van AIBA (Afghanistan Independent Bar Association), vermeldt dat "(H.) S/D/ of (A-J)" een seminarie "*Criminal Law (General Provision)*" heeft gevolgd van 1 tot 4 april 2016 "*for the Purpose of Professional Capacity Development of Defense Lawyers in Kunduz Province*". Ook hier wordt de naam "K." niet vermeld. De naam "(H.) S/D/ of (A-J)" is met de hand ingevuld. Een tweede certificaat van AIBA vermeldt dezelfde naam maar ditmaal getypt en vermeldt dat deze persoon het seminarie "*Criminal Procedure Code*" heeft gevolgd van 22/05/2017 tot 25/05/2017 "*for the Purpose of Professional Capacity Development of Defense Lawyers in Kunduz Province*". Ook uit deze certificaten, die betrekking hebben op een seminarie voor advocaten, kan geen verwantschapsband tussen de persoon die vermeld wordt en verzoeker worden vastgesteld. Hoewel "A.J." overeenkomt met de naam van de vader van de persoon op de ID Card van het Attorney General Office, kan hieruit als dusdanig niet worden afgeleid dat het om dezelfde persoon zou gaan, en evenmin dat het om verzoekers vader zou gaan. Over het certificaat van UN Women wordt in de notities van het persoonlijk onderhoud gesteld: "*twee dagen training over Gender en Human Rights, ontvangen op 25-26/02/2019. Bevestigd dat hij heeft ontvangen en geparticipeerd en we wensen voor zijn verdere success*". Ook hieruit kan niet blijken dat dit document betrekking zou hebben op zijn vader.

Uit de foto's die verzoeker neerlegde ter staving van het beweerde beroep van zijn vader kunnen evenmin sluitende conclusies worden getrokken met betrekking tot de verwantschap tussen verzoeker en de persoon die op deze foto's te zien is. De Raad kan weliswaar vaststellen dat de foto van de persoon op het paspoort gelijkenissen vertoont met een man die op deze foto's voorkomt, maar uit deze foto's kan niets worden afgeleid wat betreft het beroep van deze man, noch waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's werden genomen en evenmin kan hieruit blijken dat deze man de vader van verzoeker is.

In dit verband stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, ook vast dat verzoeker geen foto neerlegde waarop hijzelf en zijn vader te zien is. Verzoeker werd hiernaar uitdrukkelijk gevraagd, waar hij verklaarde; "*We hadden een foto, het hing in ons oude huis daar op de muur. Maar toen we verhuisden, weet ik niet, misschien is het niet meer daar, ik weet het niet*". Even daarna opnieuw gevraagd of er een manier is waarop hij de foto van hem en zijn vader kan tonen aan de dossierbehandelaar, antwoordt verzoeker "*Nee, op deze was ik in mijn job, ik was niet met hem. Maar hij was met de soldaten daar*" (notities PO, p. 11). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker tot op heden geen foto bijbrengt waarop hij te zien is samen met zijn vader.

Wat de betreft de video op de usb-drager die door verzoeker werd neergelegd, blijkt na verificatie dat hierop beelden te zien zijn van een reportage over een actie in papavervelden, maar zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing toont dit niet aan dat de persoon op de video zijn vader is, noch wat zijn functie is en evenmin dat hij hierdoor bedreigingen kreeg, zoals verzoeker beweert. In het verzoekschrift wordt de beoordeling in de bestreden beslissing van deze video verder niet betwist.

De neergelegde documenten zijn allen kopieën, die geringere bewijswaarde hebben dan originelen, omdat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat omwille van de corruptie in Afghanistan voor de machtsovername allerlei officiële en niet-overheidsdocumenten gemakkelijk te verkrijgen zijn. Feitelijke vervalsingen van alle Afghaanse identiteitspapieren en documenten van de burgerlijke stand door criminelen komen veel voor en vooral papieren taskara's worden kwetsbaar geacht, maar ook niet-vervalste documenten kunnen onrechtmatig verkregen worden doordat corruptie en nepotisme wijdverbreid zijn (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 65-67, geciteerd in COI Focus, "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023). Uit dit alles volgt dat uit de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten beperkt is en dat hieruit de familieband tussen verzoeker en de persoon die op deze documenten wordt vermeld niet kan blijken, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift beweert.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift nog naar de originelen van twee dreigbrieven die werden overgelegd, maar noch uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud noch uit de inventaris van de documenten voorgelegd door de verzoeker in het administratief dossier kan blijken dat verzoeker dergelijke documenten zou hebben voorgelegd. Ook in de loop van de procedure voor de Raad werden geen dreigbrieven voorgelegd, zodat moet aangenomen worden dat het *in casu* om een materiële vergissing gaat.

De Raad stelt weliswaar vast dat verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat deze documenten als dusdanig niet volstaan om de familieband met een voormalig procureur in Afghanistan en een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Uit de door verzoeker neergelegde documenten zijn verklaringen blijkt dat verzoeker op het ogenblik van de door hem aangehaalde ontvoering van zijn vader enkele dagen na de machtsovername door de Taliban op 15 augustus 2021, twintig jaar oud was, en niet zestien of zeventien jaar oud was, zoals in het verzoekschrift zonder verdere toelichting wordt beweerd. Ook waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker zeventien tot negentien jaar oud was volgens de Belgische Staat, geeft verzoeker niet aan waarop dit gebaseerd is en kan de Raad slechts vaststellen dat er geen elementen zijn in het rechtsplegingsdossier die erop wijzen dat een onderzoek zou zijn gevoerd naar de leeftijd van verzoeker die andere resultaten zou hebben opgeleverd dan de door verzoeker verklaarde leeftijd. Verder gaf verzoeker ook aan dat zijn broer en zus jonger zijn dan hem (notities PO, p. 7), zodat hij de oudste zoon van het gezin is. Verzoeker verklaarde ook dat hij tot de derde graad naar school ging in Afghanistan en slechts een beetje kan lezen en schrijven in Pashtou (notities PO, p. 7, 5) en voor zijn vertrek in de bouwsector te hebben gewerkt in Badachsjan (notities PO, p. 6).

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat in het licht van verzoekers profiel niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas kon worden verwacht als dat van iemand die beter en serener was en het CGVS te strenge eisen heeft gesteld voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verzoeker en daarbij verwijst naar artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling de elementen aanduidt waarmee asielinstanties moeten rekening houden om te voldoen aan hun verplichting om elk verzoek om internationale bescherming te onderzoeken op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en niet de beoordeling van de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas betreft. Zo wat dit laatste betreft voldoende rekening dient te worden gehouden met specifieke kwetsbaarheden en individuele omstandigheden kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet heeft aangegeven dat er voor hem bijzondere procedurele noden bestaat, dat deze ook niet werden vastgesteld door de commissaris-generaal en dat deze ook niet blijken uit het rechtsplegingsdossier. Hoewel de graad van geletterdheid in acht moet genomen worden bij de beoordeling van verzoekers verklaringen, kan ook van personen die laaggeletterd zijn redelijkerwijze verwacht worden dat zij in staat zijn voldoende gedetailleerde, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen over de kernelementen van hun vluchtrelaas. Dit is ook en des te meer het geval met betrekking tot de beroepsactiviteiten van verzoekers vader, zeker nu uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vier of vijf jaar procureur zou geweest zijn in Afghanistan en verzoeker toen al op een leeftijd was gekomen dat hij zich bewust moet zijn geweest van het belang van een dergelijke positie en de gevaren die eraan verbonden waren en redelijkerwijze kan aangenomen worden dat verzoeker, als oudste zoon in het gezin en gelet op zijn leeftijd, op de hoogte moet zijn geweest van specifieke acties die zijn vader in de strijd tegen de papaversteelt en de drugshandel heeft ondernomen. Dat verzoeker slechts tot de derde graad naar school zou zijn geweest, doet hieraan geen afbreuk.

In de bestreden beslissing wordt inzake verzoekers verklaringen over de activiteiten van zijn vader en over de door hem neergelegde documenten als volgt gemotiveerd: *Het CGVS stelt ten eerste vast dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze persoon uw vader betreft, aangezien u geen foto's van jullie samen of van uw vader in familiecontext voorlegde en uw verklaringen over zijn werk als procureur erg weinig specificiteit vertoonden, hoewel u toen oud genoeg was om deze werkperiode bewust mee te maken. U kwam niet verder dan aangeven wat zijn salaris was, wanneer hij verlof had en dat hij actief was in de strijd tegen het drugsmilieu in Afghanistan. U kon geen enkel verhaal vertellen dat uw vader zou hebben verteld, u kende geen enkele van zijn collega's of zijn bazen, u wist niet hoe hij zijn loon overhandigd kreeg en wist niet onder welk ministerie deze job viel (CGVS, p. 15-16). U kon tevens slechts enkel erg beknopt aangeven dat hij poppies vernielde en hij hiervoor op de televisie kwam en u kwam niet verder dan verklaren dat hij dit deed omdat 'die dingen niet goed zijn te laten groeien' en 'de Taliban het toen misschien gebruikten', wat steeds erg vanzelfsprekende antwoorden zijn die weinig specifieke informatie geven (CGVS, p. 11). Aangezien het werk van uw vader de kern van uw asielrelaas behelst, is het opmerkelijk dat u geen verdere informatie probeerde te verkrijgen over dit werk of hier nadien geen navraag over deed bij uw achtergebleven familieleden. Ook over zijn werkdocumenten die u voorlegde, kon u geen bijkomende informatie verschaffen. U kon geen enkele informatie geven over de certificaten van de opleidingen die uw vader heeft gevolgd of over de personen die op zijn foto's stonden (CGVS, p. 10). U verklaarde dat u de certificaten nooit met anderen heeft proberen vertalen (CGVS, p. 9), wat opmerkelijk is aangezien dit om een essentieel deel van uw asielmotiveer gaat. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat het bij al uw documenten enkel om kopies gaat, wat hun bewijswaarde relatief maakt. Gelet op de veelvoorkomende corruptie en manipuleerbaarheid van Afgaanse documenten, hebben neergelegde documenten enkel een*

ondersteunende werking, en indien ze niet worden gecomplementeerd met geloofwaardige, coherente en plausible verklaringen van de verzoeker, hetgeen in casu niet het geval is, verliezen ze veel van hun bewijswaarde. Samengevat kon u het werk van uw vader door vage verklaringen over zijn werkzaamheden en over zijn documenten allesbehalve aannemelijk maken. Hiermee stuikt uw relaas, dat gestoeld is op zijn werk, reeds ineen". Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker verklaarde dat het salaris van zijn vader naar de bank werd overgeschreven en dat hij naar de Kabulbank ging, zodat in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, verzoeker wel aangaf hoe hij zijn loon overhandigd kreeg, maar dit doet geen afbreuk aan de overige pertinente vaststellingen waaruit de beperkte kennis van verzoeker over de specifieke activiteiten van zijn vader blijkt. Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen. Hij beperkt zich immers tot het herhalen van dezelfde en weinig specifieke informatie die hij gaf over zijn vaders activiteiten tijdens het persoonlijk onderhoud en voegt er aan toe dat hij ook verklaarde dat zijn vader bodyguards had en dat hij zijn salaris ontving op zijn bankrekening. Dit betoog doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoekers verklaringen over de activiteiten van zijn vader zeer vanzelfsprekende zaken betreffen en weinig specifiek zijn en dat verzoeker geen enkel specifiek verhaal kon vertellen dat zijn vader zou hebben meegemaakt. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat zijn vader dit voornamelijk met zijn moeder besprak, die dit vervolgens doorgaf aan de familie, verklaart niet waarom hij geen specifieke voorbeelden kon aanhalen van zaken die zijn vader in de uitoefening van zijn beroep heeft meegemaakt. Aangezien volgens zijn verklaringen deze zaken met zijn moeder werden besproken en zij dit vervolgens doorgaf aan de familie, moet verzoeker wel degelijk op de hoogte zijn geweest van dergelijke verhalen. Evenmin voert verzoeker een ernstig verweer tegen de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkele informatie kon geven over de certificaten die verzoeker neerlegde en ook geen poging ondernam om deze door anderen te laten vertalen. Rekening houdend met verzoekers lage scholingsgraad is het op zijn minst verbazingwekkend dat verzoeker geen beroep op anderen deed om meer te weten over wat er in de documenten staat die hij neerlegde om het beroep van zijn vader te staven. Verzoeker verklaart hierover dat hij deze documenten kreeg van zijn familie. Er kan minstens verwacht worden dat verzoeker zou willen weten wat hij neerlegt en indien hij de inhoud ervan niet begrijpt, zich zou informeren bij de familieleden die dit hebben opgestuurd. De vaststelling dat hij blijkbaar geen verdere uitleg vroeg over deze documenten, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over het beroep van zijn vader.

Gelet op verzoekers beperkte kennis over de specifieke activiteiten van zijn vader in zijn hoedanigheid als procureur en de door hem in dit verband neergelegde documenten, samen gelezen met de beschikbare landeninformatie inzake de fraudegevoeligheid en onbetrouwbaarheid van documenten uit Afghanistan en de inhoudelijk van deze documenten, kan de Raad in de huidige stand van zaken de conclusie in de bestreden beslissing dat verzoeker de familieband met zijn vader niet aannemelijk maakt, bijtreden.

Deze conclusie wordt ook versterkt door de vaststelling dat ook verzoekers verklaringen over de bedreigingen die zijn vader zou gekregen hebben omwille van zijn werk en zijn ontvoering kort na de machtsovername, zeer vaag blijven, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over het profiel van zijn vader en de problemen die er voor hem uit voortvloeiden, verder ondermijnt. In dit verband stelt de Raad in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker, behalve het gegeven dat zijn vader zou zijn bedreigd door de dorpsbewoners M.N. en Q.A., geen enkele specifieke informatie kon geven over de aard van de bedreigingen die zijn vader zou ontvangen hebben voor de machtsovername en slechts een vaag vermoeden heeft van de reden hiervoor. Verzoeker verklaart immers enkel dat toen zijn vader werk kreeg in Kunduz *"Dan de mensen daar zeiden te stoppen met zijn werk"* en gevraagd wie hem dit vertelden antwoordde verzoeker *"deze dorpelingen daar, misschien spioneerden sommige mensen, passeerden informatie, vonden zijn nummer aan de taliban daar. Ze bedreigden hem"*. Verder gevraagd op welke manier ze hem bedreigden, antwoordde verzoeker *"Misschien belden ze hem of misschien stuurden ze hem een brief, iets moet er zijn"* (notities PO, p. 13).

Pas later tijdens het persoonlijk onderhoud opnieuw gevraagd wie hem bedreigden, noemt verzoeker de namen van M.A. en Q.A. (notities PO, p. 18). Verzoeker verklaart verder dat zijn vader hem niets heeft gezegd over de bedreigingen en gevraagd of hij aan zijn familie gevraagd heeft welke bedreigingen hij heeft gekregen verklaart verzoeker *"Mijn moeder, ze wilde niet dat ik triest was, ze vertelde me niets"* (notities PO, p. 14). Daarna opnieuw gevraagd met betrekking tot de bedreigingen die zijn vader kreeg voor hij ontvoerd werd, of zijn moeder heeft gevraagd wat er gebeurd is, antwoordt verzoeker evenwel *"Nee, ik vroeg het niet"* (notities PO, p. 18). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker niet verder komt dan te stellen dat ze hem belden of een brief stuurden en dat hij zowel verklaarde dat hij aan zijn moeder meer informatie vroeg over de bedreigingen die zijn vader kreeg maar die niet kreeg omdat zijn moeder niet wou dat hij triest is en als dat hij geen verdere informatie hierover vroeg aan zijn moeder. De vaststelling dat hij zelfs over de wijze waarop zijn vader zou bedreigd zijn niet verder komt dan het

poneren van twee voor de handliggende vermoedens en dat hij zelfs niet eenduidig is over de vraag of hij hierover meer uitleg vroeg aan zijn moeder, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Indien verzoekers vader daadwerkelijk een procureur was geweest, om die reden bedreigd zou zijn geweest en verzoeker om die reden Afghanistan moest ontvluchten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker meer informatie zou kunnen geven over de wijze waarop deze bedreigingen werden geuit, hoe frequent ze waren en wat ze precies inhouden. Verzoekers betoog dat zijn vader verkoos hem niets te vertellen omdat hij minderjarig was en hem niet ongerust wou maken, kan niet gevolgd worden aangezien verzoeker bij vertrek uit Afghanistan reeds 20 jaar was en naar Europese standaarden reeds twee jaar meerderjarig. Bijkomend merkt de Raad ook op dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers vader hem hiervan niet op de hoogte zou brengen gelet op de risico's die deze bedreigingen potentieel ook voor zijn familieleden en zeker verzoeker als oudste zoon, inhielden. Zelfs indien verzoekers vader zelf hem hierover niets vertelde ook al was hij de oudste zoon van het gezin en reeds 18 twee jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan, kan niet worden aangenomen dat verzoeker hierover via zijn familie geen verdere details zou hebben vernomen. Dat in één versie van zijn verklaringen zijn moeder hem niet triest wilde maken door hierover te vertellen is niet overtuigend in de wetenschap dat volgens zijn verklaringen zijn vader ontvoerd werd kort na de machtsovername, zodat niet kan ingezien worden - indien hij zijn moeder daadwerkelijk gevraagd zou hebben naar de bedreigingen aan het adres van zijn vader voor zijn ontvoering – hoe zijn moeder hem triest zou kunnen gemaakt hebben door te vertellen over de aard van deze bedreigingen. Dat verzoeker heeft aangegeven dat zijn vader bedreigd werd omwille van zijn hoge positie, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd doet aan dit alles geen afbreuk en kan gezien de vanzelfsprekende aard ervan, allerm minst als een indicatie worden beschouwd van gedetailleerde en voldoende nauwkeurige kennis over de activiteiten van zijn vader die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen zou versterken.

Tenslotte stelt de Raad bovenop voorgaande vaststellingen vast dat verzoekers verklaringen over de omstandigheden van de ontvoering van zijn vader niet eenduidig zijn nu hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat na de machtsovername de taliban naar zijn huis is gegaan waar zijn vader was en ze daar zijn vader hebben meegenomen (Dossier DVZ, CGVS, Vragenlijst, vraag 3.4), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn vader voor een winkel die op 10 minuten wandelafstand ligt werd ontvoerd door gemaskerde talibanleden op motorfietsen (notities PO, p. 19). Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij dit niet zo verklaard had en dat het mogelijk om een vergissing van de tolk gaat "*of misschien vertelde ik het verkeerd*" (notities PO, p. 20). Uit de vragenlijst CGVS kan niet blijken dat zich tolkenproblemen hebben voorgedaan en dat het verslag hem werd voorgelezen in het Pashtou. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat hij de tolk op het interview bij de DVZ goed verstond (notities PO, p. 3). De Raad is van oordeel dat het verschil tussen beide versies van de ontvoering van zijn vader *in casu* te frappant is om toegeschreven te kunnen worden aan de korte duur van het interview bij de DVZ en het feit dat aan verzoekers gevraagd wordt op beknopte wijze de belangrijkste feiten uiteen te zetten. Indien verzoekers vader daadwerkelijk zou zijn ontvoerd omwille van zijn functie als procureur, kan redelijkerwijze verwacht wordt dat hij daarover ten allen tijde coherente verklaringen kan afleggen. De vaststelling dat dit niet het geval is en dat verzoeker zelf verklaarde dat hij het misschien zelf verkeerd vertelde, ondergraaft bijkomende de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de ontvoering van zijn vader, wat tot de kern van zijn vluchtrelaas behoort.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden. Verzoekers algemene betoog over het voordeel van de twijfel doet hieraan geen afbreuk. Verzoekers algemene betoog aangaande bewijskracht van de ingediende documenten kan, gelet op de bovenstaande analyse van deze documenten samen met verzoekers verklaringen evenmin tot een ander besluit leiden.

In acht genomen verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie bijgebracht door beide partijen en rekening houdend met hun opmerkingen ter terechtzitting, besluit de Raad dat verzoeker zijn familieband met de persoon waarvan hij beweert dat hij zijn vader is en een procureur was in Afghanistan voor de machtsovername niet aannemelijk maakt noch de problemen die zijn vader als gevolg hiervan zou hebben gehad omdat zijn verklaringen hierover samen gelezen met de door hem voorgelegde documenten niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn verklaring dat de taliban omwille van het profiel van zijn vader na zijn vertrek naar zijn huis zouden zijn gekomen en naar hen zouden gevraagd hebben. Verzoeker maakt bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging omwille van het voorgehouden maar niet geloofwaardig bevonden profiel van zijn vader aannemelijk.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen dat hij voor zijn vertrek actief was in de constructie van overheidsgebouwen wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Ter volledigheid stelt het CGVS vast dat u geen bedreigingen heeft aangehaald die verband houden met uw werk in de constructie van overheidsgebouwen. U legde vooreerst geen documenten van uw werk voor, waardoor u niet concreet heeft aangetoond hoe de contracten van uw bedrijf met de overheid geregeld werden (CGVS, p. 11). Daarnaast gaf u aan dat enkele collega's problemen met de taliban hadden door dit werk (CGVS, p. 6). Hierop doorgevraagd, kon u geen concrete voorbeelden geven waardoor deze bedreigingen louter bij blote beweringen bleven (CGVS, p. 17-18). In dezelfde trant kon u over de bedreigingen die overheidsactoren in uw dorp zouden hebben gekregen geen voorbeelden aanhalen die aanhaakten op uw situatie (CGVS, p. 15) en gaf u zelf steeds aan hier nooit mee in aanraking te zijn gekomen.”* De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker voert geen enkel verweer tegen deze motieven zodat deze onverkort overeind blijven.

5.4. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift op zijn vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering. Hij verwijst daarbij naar algemene landenrapporten, zijn verblijf in België gedurende meer dan twee jaar, het feit dat hij nooit Afghaanse kleding draagt en een westerse stijl heeft, zijn respect voor alle religies in België, zijn afkomst uit een ruraal en conservatief dorp in Baghlan en zijn integratie.

5.4.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het zich op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet).

Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat “op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een “godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”*” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General*, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.4.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95,

geciteerd in COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 20).

Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de Taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", January 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker op twintigjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en dat hij sinds juni 2022 in België verblijft en dus zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Verzoeker legt door middel van een aanvullende nota een brief neer van mevrouw M.D.G. en een "*attestation de suivi d'une formation citoyenne*" van Croix-Rouge de Belgique van 11 oktober 2022. In het attest wordt bevestigd dat verzoeker een inburgeringscursus door Hello Belgium, volgde van 23 september 2022 tot 11 oktober 2022. De brief van mevrouw M.D.G. beschrijft hoe zij verzoeker leerde kennen via een andere Afghaanse vriend en hoe zij ondertussen vrienden zijn geworden en regelmatig samenkomen met haar familie en kinderen. Verzoeker wordt er verder in omschreven als behulpzaam en respectvol ten opzichte van andere religies.

Zo kan aangenomen worden dat verzoeker contacten heeft met een Belgische vrouw en haar familie en een cursus van drie weken heeft gevolgd, kan hieruit als dusdanig niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering of normoverschrijding in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Er kan niet uit worden afgeleid dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst omwille van deze contacten of het volgen van de voormelde cursus. Waar verzoeker ter terechtzitting stelt dat hij soms interimarbeid verricht kan de Raad slechts vaststellen dat hij hiervan geen enkel document neerlegt. Ook waar hij in het verzoekschrift verwijst naar zijn openbaar Facebookprofiel legt hij hiervan geen enkel stuk neer waaruit kan blijken dat hij op basis van de inhoud ervan zou kunnen beschouwd worden als verwesterd en evenmin dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban. Waar in het verzoekschrift nog gesteld wordt dat hij afkomstig is uit een bijzonder conservatief dorp in Baghlan, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker steeds verklaarde uit Kunduz afkomstig te zijn en niet uit Baghlan.

Verzoekers voor het overige algemene betoog over zijn vrees als afvallige gezien te worden bij terugkeer naar Afghanistan, kan niet anders doen besluiten. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden. De door verzoeker aangehaalde informatie, die inbegrepen is in de landeninformatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken.

Verder stelt de Raad vast dat uit het voorgaande is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, wijst de Raad er op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. Met betrekking tot de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die anders doen besluiten.

Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die anders doet besluiten. Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. Door louter te citeren uit dezelfde landenrapporten als diegene waarop de commissaris-generaal zich baseert en waarop bovenstaande analyse is gebaseerd toont verzoeker geenszins aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins

grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Voor de eerste helft van 2023 wordt gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. De capaciteiten van ISKP worden als verminderd en beperkt omschreven. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse

doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", Januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, November 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus", December 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "Afghanistan: Country Focus", December 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst.

De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*", December 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer accuraat zou zijn. De door verzoeker geciteerde bronnen dateren van voor de actualisatie van de informatie over de veiligheidssituatie bijgebracht in de aanvullende nota van de commissaris-generaal, waaronder EU AA rapport van december 2023 en het UNAMA rapport van juni 2023 en waarop bovenstaande analyse is gebaseerd. Waar verzoeker betoogt en kunnen bijgevolg geen ander licht werpen op het voorgaande. Dat recente informatie aantoont dat een gewone burger riskeert het slachtoffer te worden van geweld op de markt, in de moskee, op school, op de bus, zoals verzoeker betoogt in het verzoekschrift, impliceert niet dat er in Afghanistan actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het willekeurig geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat verzoeker, wanneer hij terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid als gevolg van dit geweld in het kader van het gewapend conflict in Nangarhar.

Verzoeker doet geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden, noch kunnen dergelijke omstandigheden blijken uit het rechtsplegingsdossier.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord.

Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET